

det være magtpaaliggende ved den Dagsorden, der enstemmig vedtoges, at udtale sin Mening om de Hovedpunkter og Grundsætninger, hvorpaa den ny Rettergangsmåde bør hvile. Selvfølgelig er det, vi vedtage i en Dagsorden, ikke Lov, ikke forpligtende for Ministeren, men jeg ved jo at den højtærede Ministers Udtalelse i Gaar, at han vil tage alt muligt Hensyn til vor Mening, og jeg vil derfor kun henlede Opmærksomheden paa, at vi have peget paa alle de Hovedpunkter, som det er nødvendigt at have paa det rene, før man gaar til Udarbejdelsen i det enkelte, saa meget mere som Grundloven selv, som vi henviste til, giver en enkelt Hovedregel i saa Henseende. Hermed skal jeg saa forlade dette Spørgsmaal, som gav mig Anledning til at begære Ordet, og lægge Sagen i den højtærede Krigsministers og den højtærede Marineministers Haand.

Med det samme jeg har Ordet, vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, som jeg forgæves i de forløbne Dage eller Uger har ventet skulde fremkomme fra anden Side, saa meget mere, som der jo under Forhandlingerne gentagne Gange er blevet vort ved Sagen i Anledning af de Klager, som ere fremkomne over Politiet, blandt andet, ogsaa over Sædeligheds-politiet; det er nemlig det Spørgsmaal, om den højtærede Justitsminister, der jo nu er en ny Mand paa denne Plads, ikke agter at tage Spørgsmaalet om vor Sædeligheds-lovgivning op til Behandling. Man vil jo kunne svare mig, at jeg maa vide, at der er nedsat en Sædelighedskommission, og derfor er det naturligt, at Ministeren vil afvente Resultaterne fra denne Kommission, inden han tager Sagen frem. Dette vilde ogsaa være naturligt, hvad man end kan mene om Kommissionsbehandlinger, det vilde i alt Fald være naturligt fra Ministerens Side, da han har nedsat Kommissionen, hvis denne Kommissions Bemyndigelse var, om jeg saa maa sige ubegrænset, hvis den altsaa havde faaet fri Hænder til at undersøge dette Spørgsmaal i sin Helhed. Men det er det, den jo ikke har faaet, eller i alt Fald kun med stærke Forbehold. Det hedder i Kommissionsforret af 17de August d. A., at Kommissionen nedsættes med det Formaal „paa det nugældende Lovgrundlag at prøve de bestaaende administrative Bestemmelser om Tilshyret med Prostitutionen i Kjøbenhavn og den Maade, hvorpaa disse Bestemmelser blive gennemførte af Politiet, saaledes dog, at det ikke skal være udelukket, at Kommissionen kommer ind paa at forhandle om saadanne Ændringer i Lovgivningens enkelte Bestemmelser, som Overvejelser i den nævnte Ret-

ning maatte betegne som ønskelige“. Det er et noget knudret Sprog, og det er mig ikke ganske klart, hvad derved egentlig forstås. Jeg siger altsaa, at hvis det er den højtærede Ministers Mening til Trods for disse forskellige Forbehold at give Kommissionen Ret til at drøfte Sagen i sin Helhed og altsaa f. Eks. ogsaa komme med Forslag om Forandring i Straffelovens §§ 180, 181 og 182, som jo navnlig ere dem, det her drejer sig om, saa forstaar jeg, at den højtærede Minister vil sige, at han i alt Fald indtil videre vil afvente, hvad der vil fremkomme fra denne Kommission. Hvis det derimod er den højtærede Ministers Mening, at disse Grundpiller i hele Sagen skal Kommissionen lade være at ville ved, saa vil jeg ganske vist tillade mig at opfordre den højtærede Minister til at tage Spørgsmaalet om den nugældende Lovgivning op til snarlig Behandling, og af det Svar, som den højtærede Minister derpaa giver, vil det for mit Vedkommende i alt Fald afhænge, om man mulig skulde være betænkt paa fra anden Side at bringe Spørgsmaalet frem.

Krigsministeren (Sch n act): Jeg vil kun gøre en ganske kort Bemærkning til den sidste ærede Tale. Det er lidt for lidt, det ærede Medlem mener, der er sket, det staar for os, som om der er sket noget mere — der er foretaget Forundersøgelser. Nu kan det ærede Medlem sige, at det er ikke meget, men for mig, der ikke er Jurist og ikke har bestæftiget mig med det, tager det nogen Tid, og jeg vil nok først flære mit eget Standpunkt. Der er nemlig en stor Forskel mellem det ærede Medlems Mening og min. Han tror, at det Direktiv, der er givet os, skulde være tilstrækkeligt, men det er det, jeg ikke tror. Jeg tror, at der maa meget mere til, og jeg støtter denne Tro paa Litteratur, der foreligger, f. Eks. alene om saadanne Spørgsmaal som Offentlighed. Der er saa mange Ting netop, hvor de militære og civile Forordninger maaste staa over for hinanden, at jeg er ganske overbevist om, at paa det Punkt bliver der ikke enige. Jeg tror altsaa ikke, at disse Direktiver ere tilstrækkelige, men jeg skal selvfølgelig, som jeg har sagt, arbejde saa hurtigt paa Sagen som muligt.

Svend Høgsbro: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Sofus Høgsbro): For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.